

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1864-06-04)

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1864-06-04)", i *Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)*, Gyldendalske Boghandel Nordisk Forlag, s. 305. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990098-001-shoot-L0019900980010258.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

d. 4. Juni 1864.

Man kan rigtignok sige om Dem, som Md. Hass sagde om sin Mand: „Han er akkurat en Engel.” 1 Næppe er mit Brev afsendt, hvori jeg beder Dem om nye Convolutter, før jeg beroliges ved en ny Sending fra Dem. Da jeg i Torsdags Aftes kom hjem fra „Elverhøi”, der blev spillet for udsolgt Huus, udsolgt alt om Formiddagen, havde jeg den Glæde at see Deres Brev med det vægtige Indhold ligge paa mit Bord. Det saae saa hyggeligt ud, akkurat som om De endnu befandt Dem i det gode Kjøbenhavn og ikke saa mange Miile borte fra os. Tak fordi jeg maatte læse Andræs og Deres Breve; noget egentligt Nyt i Andræs var der ikke for mig og vist endnu mindre for Dem, med Undtagelse af Omqvædet „lad briste”. 2 Andræ var hos mig i Aftes. Han føler sig syg og lidende, især af Migræne i Hovedet. Efter faae Minutters Ophold hos mig, sagde han, at denne nu atter indfandt sig, saa at han vist blev nødt til atter at forføie sig bort. Imidlertid fik jeg ham til at gaae nogle Minutter ud i Luften, og han blev da hos mig til The. Vi kom nu i en saa ivrig politisk Disput som aldrig før. To Udtalelser af mig gjorde ham reent fortvivlet, den ene, at Begivenhederne og deres Følger i 1848 havde været en Velsignelse for Landet og hævet Nationen i disse 15 Aar til en utrolig Udvikling, og den anden, at der maatte slaas ved Dybbøl. Han paastod, at alle vore Ulykker skrev sig fra det Øieblik, vi havde faaet en Constitution, og at Folket var daarligt og slet. Jeg paastod, at Ulykken laae i, at Folket ikke havde haft en Konge og en Regjering at slutte sig om og at see op til, at vi vare fattige paa virkelige geniale, kraftige, selvopoffrende Personligheder, og at heri maatte Ulykken søges. s. 306 Og nu sagde jeg ham mangt et Ord om hans egen snævre egoistiske Virksomhed, som ikke klingede godt i hans Øren. Vor Disput varede til henved Kl. 12½. „De gjør mig reent rasende,” sagde han, men mærkelig nok tilføiede han: „Min Migræne, som ellers intet Middel kan bortjage, har De faaet til at gaae over.” Jeg svarede ham, at saadanne Rystelser var det netop, at han trængte til, og jeg vilde derfor raade ham, saa ofte Migrænen indtraf da at komme til mig for at faa sine Nerver styrkede. Han sagde, at han ikke kunde forandre sine engang fattede politiske Anskuelser. Jeg svarede ham, at en frugtesløs Fastholden ved hvad der var uopnaaeligt, var en utilladelig Stivhed og Ubevægelighed, at det var en daarlig General, der ikke kunde forandre sin engang lagte Plan efter hvad Øieblikket gjorde nødvendigt, og meget mere, som det ikke lykkes mig saa godt at skrive, som Ordet i Aftes stod til min Raadighed i Kampens Hede.

Ogsaa for Deres venlige Rrev af 30. takker jeg. At Artiklen i Aftenbladet ikke er af Duncker, derom synes jeg at være overbeviist. Duncker har ikke denne knusende Besindighed, denne mandige Alvor. 1 Jeg har læst Dunckers Tale ved Festen for den norske Constitution. 2 Men jeg tilstaaer, at uagtet den talte vor Sag, mishagede denne Tale mig. Her var altfor megen opkiltret Begeistring; det Hele altfor meget anlagt paa at gjøre Effect, paa Klap og Bravoraab. Den stod langt tilbage for hans tidligere Tale i vor Interesse; vel var der ogsaa i denne vel megen dramatisk Klang, men Varmen og Begeistringen var sandere, fuldere, kraftigere og det Hele mere følt. Han har en farlig Veltalenhed, farlig for ham selv; den kan let blive en Virtuositet, altsaa huul. De deler maaskee ikke denne Mening, men jeg kan ikke gjøre ved det, denne Følelse havde jeg, da jeg læste den.

Af Aviserne seer jeg, at De har faaet Begenburg over til Dem? 3 Dette tyder jo ikke paa en Afbrydelse af Conferencen. De tydske Blade ere jo nu opbragte paa Napoleon og troer, at han vil tage sig af os. Andræ yttrede, at dette intet havde at betyde. Jeg blev glad, da jeg læste dette, men han slog Vand i denne Glæde. Det er dog en utrolig ynkelig Rolle, England spiller i denne Sag. Skulde det virkelig være Forsynets Mening ad denne triste Vei at lede s. 307 os ind i et Skandinavien? Da kan man med Sandhed sige: „Gaverne komme fra Oven i deres egen Skikkelse.”

I Rosenvænget er alt ved det Gamle. Jeg er træt efter de sidste Saisondages Anstrængelse, men ellers rask. I Dag og igaar har jeg nydt min Frihed ved saa godt som hele Dagen at gaae og pusle i Haven. Veiret har været behageligt, men ikke sommervarmt. I Torsdags Aften vilde Vedels besøge mig; det faldt dem ikke ind, at jeg spillede; jeg gik derved Glip af deres Selskab.

Deres Havestue har nu faaet omtrent en Farve som min Dagligstue, og Rilledet har unægtelig vundet derved, saavel som Fiskerdrengen, der tager sig langt smukkere ud paa den varmere Farve; ogsaa hele Stuen har faaet et elegantere og lysere Præg. Naar skal De dog komme til at bo i dette Deres nye Hjem? Det er jo en skammelig Streeg i vor Regning. Kunde man endda benytte det, at have en saadan Ven i London, til selv at see denne mærkelige By, men ak, man er slaaget til en Skilling og bliver aldrig en Daler. Ja vist have Mændene det godt fremfor Qvinderne....